

Pejzaż tragicznego nastroju

Nr 40.

SEWERYN GOSZCZYŃSKI / 1801—1876

Zamek Kaniowski / 1828

[Fragment]

228 Gwiazdo świetna, wesoła, jak anioł młodości!
Gdy na złotym promieniu wiedziesz z sobą lato,
Jak jej nadzieja, wtedy spoczywasz w ciemności.
Dzisiaj, mglistą jesieni osłonięta szatą,
Jakże tęsknie opuszczasz niebo Ukrainy,
Gdzie wszystko jest piękną niewinnej dziewczyny;
Gdzie powietrze pogodne, jak blask jej oblicza,
Czaruje w swych powiewach urokiem jej tchnienia,
Gdzie wody odbijają światło jej spojrzenia,
Gdzie pagórki ponętne, jak jej pierś dziewicza,
Gdzie wietrzyk harmonią pieśni jej powiewa,
Gdzie kwiaty płęć jej mają, a jej świeżość drzewa!
Czemuż, o smutna gwiazdo, w zachodzie jesieni,
Jak konające oko, twój się okrąg mieni?
Ponury jest twój zachód i wschód twój ponury,
Kiedy się w chmurę kładziesz, kiedy wstajesz z chmury?
Pod rosą, co się dzisiaj promieni tak świetnie,
Jutro, przed ranem jeszcze, ten kwiatek zakrzepnie,
Jak wśród zdrójczej pieszczoty piękność uwiedziona.
Ten listek, taki świeży, żalu nie wyszepnie,